

1. kapitola



*Ach, sedněte si kolem mě, moji drazí, a nechte svíce
jasně hořet, protože dnes večer vám budu vyprávět
příběh o Duchovi ze St. Giles v kostýmu Harlekýna...*

Z LEGENDY O HARLEKÝNSKÉM DUCHOVI ZE ST. GILES

LONDÝN, ANGLIE
KVĚTEN 1738

Tělo ležící přes ulici – to jí tak ještě scházelo.

Isabel Beckinhallová – baronka Beckinhallová – si tiše povzdechla. Její kočár zastavil v nejhorší čtvrti Londýna – na špinavé ulici ve St. Giles. A proč se nacházela ve St. Giles, přestože už padal soumrak? Protože byla tak hloupá, že se nabídla Dámskému syndikátu ve prospěch Útulku pro potřebná miminka a osiřelé děti jako dobrovolnice při poslední prohlídce nového domova.

Nikdy se nikam nehlas jako dobrovolnice. Dokonce ani tehdy, když jsi příjemně nasycená teplými sušenkami a horkým čajem. Teplé sušenky byly zjevně dílem ďábovým nebo možná dílem lady Hero Readingové, jedné ze dvou zakládajících patronek domova. Lady Hero si znovu naplnila šálek čajem a podívala se na Isabel

svýma bezelstnými šedými očima a hezky se jí zeptala, jestli by Isabel nevadilo, kdyby se setkala s panem Winterem Makepeacem, přísným vedoucím útulku, a prohlédla s ním novou budovu. A Isabel bezstarostně souhlasila jako nějaké hloupé, nacpané hovádko.

Ale ten zatracený chlap se ani neukázal!

„Búú,“ zamumlala si pro sebe Isabel právě ve chvíli, kdy se dvířka kočáru otevřela a dovnitř vstoupila komorná Pinkney.

„Madam?“ zeptala se Pinkney se široce rozevřenýma, vystrašenýma očima. Ale Pinkney měla své modré oči téměř vždy široce otevřené a vystrašené. Byla jednou z nejžádanějších komorných v Londýně a arbitrem nejnovější módy, přestože jí teprve nedávno minulo jednadvacet let a byla poněkud naivní.

„Nic,“ odtušila Isabel a odmávla rukou svůj zvířecí projev. „Zjistila jsi, proč trvá tak dlouho odstranit z cesty mrtvé tělo?“

„Ano, madam,“ přisvědčila Pinkney. „Je to proto, že on není mrtvý.“ Její pěkné světlé obočí se starostlivě stáhlo dohromady. „Alespoň zatím ne. Lokaj Harold ho pomalu odtáhl na stranu. A nevěřila byste tomu, madam, ale je to komický herec.“

Nyní zase nevěřičně zamrkala Isabel. „Harold?“

„Ach ne, má paní!“ zachichotala se Pinkney, dokud si nevšimla Isabelina vážného pohledu. „Ehm...“ komorná si odkašlala, „... ten dosud živý muž. Je oblečený jako Harlekýn, má masku a všechno ostatní...“

Isabel už ji neposlouchala. Otevřela dvířka a vystoupila z kočáru. Venku se začalo stmívat. Blížil se soumrak toho zasmušilého adventního dne. Na západě planuly ohně a z té strany bylo také slyšet výkřiky davu výtržníků. Zněly velice blízko. Isabel se zachvěla a pospíšila k Haroldovi a druhému lokajovi, kteří se sklá-